

**Πάω τώρα 'στο Μπουρμπούλ να σάς στείλω κ'άπ'έκει
μπουρμ. πουλήθραις αριθμών κ'έσοδα με τ'ο σακί.**

Περικλή μηδαιμνή,
κ'ύταξέ τους π'ός σκορπάνε...
μ'έγαν ύπνο κ'ένα και
φύγανε και πάνε πάνε.

Τά ματάκια σου τὰ δρό θά γινούνε σάν γαρίδα
έως ού να ξαναίδης τόν Καρά και τόν Δαρίδα.
Πλ'ην έν τούτοις δλοένα παρακάλει κατὰ μόναις
νέλθρ' γρήγορα χειμώνας,
για να ξαναίδης, κ'αίμενε, τούς άνορθωτάς του γένους
δρώντας ώς ύπνωτισμένους.

Δίχως ύπαρξιν Διπλής, δίχως τ'όσαις πανυχίδες,
τί θά κάνης στην Άθήνα;
τώρα θέλωντας και μη θά τραβήσ'ετ'ης Άλυσσιδες
για ν'άκουσ' την Αραπίνα.

Λόγος περί διαφόρων λογικών επιδητήρων.

Π.—Τί γέλοια ποδ' γίνηκανε, καίμενε Φασουλή,
και για τούς επιδητήρας τούς νέους 'στη Βουλή.

'Ελησημόνησαν μ' αυτός
ξενύκτια, κόπους, κοπετός,
και κάθε συμφέρεια.

Και τ'ης Διπλής οι ρήτορες
έλεγον επιδητήρας,
κ'έσακ'ανε σ'τά γέλοια.

Γι'αυτούς τούς επιδητήρας οι ρήτορες μιλούσαν,
βρέ ξεκνυτιάρη γέρο,
και δός του και γελούσαν.
μ'ά τ'ο γιατί δέν ξέρω.

Μ'αυτούς τούς επιδητήρας πολλόν προλέγουν πλούτον
και ρότσας τελειότητα,
μ'ά κ'ό Μπενάκης μίλησε βραχία περί τούτων
με τ'όσην ζωηρότητα.

Φ.—
Κι'έγώ, βρέ Περικλέτο, μέσ'στη ζάλη
τ'ης νέας τών Ρωμηών άποθεώσεως
είδα π'ός επιδητήρας μεγάλοι
επέβησαν όργώσεως Άνορθώσεως.

Είμαι, βρέ Περικλέτο μου, καιρός,
πού τούς παλμούς έσάρωσαν Μεσσίας,
και νέος επιδητήρ φλογερός
επέβη τ'ης ώραίας Έξουσίας,
και φέρει 'έπί ταύτης έποχούμενος
κ'έν ύμνοις και κραυγαίς λαμπροχούμενος.

'Εκείνος με τόν δισκον τ'ης ημέρας,
έκείνος με τὰ φώτα τ'ης έσπέρας
τούς φίλους τούς πιστούς τούς έτελείωσε.

Κι'έξαρτα με φωνή διαπασών
έκείνος επί γ'ης και θαλασσών
καρέβια και στρατούς έθιμωλίωσε.

Καθείς κ'έκ τών μικρών και τών έν τέλει
γίγαντα τόν φονάζει και πυγμαή...
τόν Τσιριμώκο Πρόεδρο τόν θέλει,
κ'ό Τσιριμώκος βγαίνει 'στη στιγμή.

'Απτεται τών όρέων και καπνίζονται,
άπτεται τών άγρόπων κ'ύπνωτίζονται,
άπτεται κοιμημένων κ'άφροννίζονται.

'Απτεται πεπτωκότων κ'άνορθώνονται,
άπτεται τού σπαθίου και πετσόκοδες,
άπτεται τών έχθρών κ'άπολιθώνονται
καθώς η πολυτλήμων η Νιόβη.

Ἄπτεται τοῦ μουγγού, τοῦ κωφαλάου,
καὶ γίνεται δεινὸς ὀμιλήτης,
ἔπτεται καὶ στομάλου παπαγάλου,
καὶ φρίνεται μουγγὸς ἐκ γενεθῆς.

Ἐνυπνιάσθη νέος ὀπτασίας
λαὸς ἐπαναστάσεως αἰθρίας,
κι' ἐπέθη χρευσούσης Ἐβουσίας
ὁ νέος ἐπιθήτωρ Ἐλευθερίας.

Γεραιρετ' ἐπιθήτωρ δυνατός,
εὐκλάγγαζεν ὄζυ σάν ἀετός,
παγίδας ἐλλογούντων ἑματῶσσε
καὶ κράτος ἐπὶ φῶρον ἑκρατῶσσε.

Γεραιρετ' ἐπιθήτωρ κορυθαίολος
χωρὶς νὰ χαμπακίζῃ φωνασκούς,
ποῦ λένε πῶς κρατεῖ σάν ἄλλος Ἀϊόλος
μεγάλων ὑποσχέσεων ἀκούς.

Μ' αὐτὸν τὸν ἐπιθήτωρα, με' τοῦτον τὸν Μωσσία,
ποῦ γίνεται καὶ πρωτὴν κι' ἑσπερινὴ θυσία,
ἡ σύγχρονος Ἀνόρθωσις μὰς ἔχει γίνει λῶξα...
αὐτῷ τὸ κράτος, Περικλή, κι' ἡ δύναμις κι' ἡ δοξα.

Π. — Τί σοῦ λέει, βρέ, κι' ἔκεινος ὁ Προῦπολογισμός;
τὴν ἐφήρισε τεσσάρων πανυχιῶν ὄρχασμός,
καὶ μηδεμιάς εἰς τοῦτον ἀντιστάσεως παρούσης
ἐφήρισθη συνυμνίαν τῶν φανῶν τῆς πρωτεύουσας.

Εἶπε κι' ὁ Κορομηλάς, Πρέσβυς ἐπὴν Ἀμερικῆ:
δὲν χρωστοῦμε μὴτ' ἔδω, δὲν χρωστοῦμε μὴτ' ἔκει.
Κι' εἶπα, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ πρὸς τὸν Λαμπρονιώσανα...
πάντα νὰ τὸ λές αὐτό: δὲν χρωστοῦμε πουθενά.

Φ. — Εἶπε τὸ μεγάλο ῥῆμα
κι' ὁ Κορομηλάς, στὸ βῆμα.
Δὲν χρωστοῦμε πουθενά λέει: Πρέσβυς κι' Ὑπουργός,
πλὴν αὐτὸ δὲν εἶναι νέον
μὰ τὸ ρεῦμα τῆς Στυγῆς
καὶ τὴν φώραν τῶν γονέων.

Κι' ἐγὼ τὰπα πρὸ πολλοῦ
πῶς ἡ δόλια κουρελοῦ
δὲν χρωστῶ κι' ἔδω κι' ἄλλου,
μοναχά' στὴ Μιχαλοῦ.

Π. — Πάει τώρα στὰ λουτρά του κι' ὁ Μοναρχικὸς παράγων,
καὶ λαὸς ἐπαναστάτης
τῆς Διπλῆς τῆς κουδουνάτης
τῆς κρεμῆ κουδουναῖος τράγων,

κι' ἡ φιλελευθέρη στρογγυὰ
κουδουνίζει τάγκα τούγκα.

Φ. — Ποιάς ἀποστερούμεθα καὶ πόσης βαρβατίλας,
ἐπὶ καιρὸν τοὺς μίσχους τῆς θ' ἀνακλήτης τοῦ κάκου,
κι' ὅσταν τὰς ἐκρηκτικὰς ἐσυχῆτοσαν θλας
ἐξαίφνης ἐγιν' ἐκρηκτὶς Σλημαν καὶ Πατσουράκου.

Π. — Κύτταξέ τους... πᾶν καὶ πᾶν
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἔκει σκορπάνε.
τετελέκασι τὸ πᾶν
καὶ τὰ χέρια τῶν κτυπάνε.

Θυμιάματα γὰ' μὰς ἐκάψαν ἀρωματώδη,
κι' ἐπευχόμενοι ν' αὐξήσῃ
τὸ βουλευτικὸ μπαξίσσι,
τῶστριψαν κι' ἐπ' ἦσαν πόδι.

Ἐπιθήτορες Διπλῆς πᾶνε τώρα στῆς Εὐρώπαις,
ἀλλ' ἀφίνον καὶ γὰ' μὰς ἀποσιγάρα καὶ γόπες.
Πᾶνε στὰ σηπητάκια τῶν,
τρίβουν τὰ ματάκια τῶν,
στρίβουν τὰ μουστάκια τῶν,
καὶ πατοῦν σὲ νόμον τσίβα,
καὶ γιεντοῦν καὶ λεν: εἰββα.

Ἐκεῖνοι μὰς ὑπόσχονται καὶ μόνον
πῶς τρώπακα στὸν ὕπνο τους θὰ στήσουν,
καὶ μετ' ἀπὸ τὴν γῆν τὸν Φαραῶνων
τοὺς στράνουνε μπαμπάκια νὰ πατήσουν.

Βροντοῦνε Μαραθῶνες, Σαλαμίνες,
βροντᾶ καὶ φιλελευθέρη κοπάδι.

σκέψου πῶς θὰ περάσουν τόσαι μῆνες
χωρὶς νὰ ἴδῃς ἑμπρὸς τὸν Χηνιάδ.

Π. — Κι' Ὑπουργοί, ποῦ σὲ καμμάτων παραλοῦν ἐποχὴν,
φεύγουν πρὸς τὰς λουτροπέλαις καὶ ζῆτον ἀναφυχίν,
ὅποιοι μὲ τῆς πανυχιῶδες φαίνεται σάν Γλαπωνέος
προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τώρα κατακόκκινος Ἐγγλέζος.

Φ. — Καὶ νῦν ἐπιτελοῦμεν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
μνημὴν τριακοσίων κι' ἐπέκεινα πατέρων.
Ἀφίνομεν στὴν λήθην ἀξέχιστα βροσιδαί,
κι' αὐτοὺς ἐν κλαπαδόρῃ
τοὺς ἐξυμνοῦμεν τώρα,
καὶ λέμε: κατεῦδο, καλὰ σας ζεκομπιδία.

Π. — Θυμίσου, Φασουλῆ μου, κι' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι...
γὰ' τῆς Διπλῆς τὸ τέλος τί πληθὺς μὲ πιεῖσι.
Γι' αὐτὸ θὰ ζεθυμᾶνω
καὶ με' τὸ παραπάνω
στὴν ζυλινὴ σου ράχη,
κι' ὅσο γερὸ μερπατάχι.

Ὁ Ρωμηός, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακοχίω,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτεια καὶ μ' ὄριζον' ἀνοικτό.